

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Nicodemi Frischlini Oratio de scholis et gymnasiis aperiendis

Frischlin, Nicodemus

Tubingae, 1627

Ad lectorem. Friedericus Hermannus Flayderus

[urn:nbn:de:bsz:31-107394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107394)

Ad Lectorem

FRIDERICVS
HERMANNUS
Flayderus.

UT PAGELLÆ,
quæ sequuntur, va-
cantes, compleantur: en,
Lector Benevole, Tibi
etiam hæc sequentia car-
mina, ab ipso quoq, no-
stro Nicodemo Frischli-
no olim conscripta, & ha-
ctenùs nunquam edita,
libet

libet adjungere : qua , si
 Tibi non displicere ani-
 madvertam, ecce, hujus
 Authoris, certè ingenio
 & eruditione cum pau-
 cissimis conferendi, ad-
 huc plurima scripta pul-
 cerrima, & Studiose
 Juventuti, propter sin-
 gularem stili facilitatem
 & candorem (nostro ævo
 virtutes raras) non inu-
 tilia, ut spero, futura,
 foras edam, jurisq; pu-
 blici faciam: qua inte-
 E rim

rim à me liberali custo-
diâ intra Vesta penetra-
lia asservantur, Et non
nisi à paucissimis, à qui-
bus illa vel accepi, vel
quibus legenda dedi,
hactenus visa
fuerunt.

—S (O) S—

I N

I N B A R B A M
S I B I A B R A S A M,
more aulicorum: ad D. CA-
 SPARUM SCHE-
 CKIUM.

U T video speculi nostros
 in imagine vultus,
 Quæq; ori est facies aulica
 facta meo:

Rideo non aliter detonsæ ru-
 dera barbæ,
 Quàm risi hesternò vespe-
 re labra tua.

Qualis enim rasis est quon-
 dam falcibus agris,
 Talis inest ori larva rese-
 cta meo.

E 2 Vix

Vix ego crediderim tam tor-
va fuisse Medusæ

Lumina , quàm nostris
sunt heri facta genis.

Me quoties conjux mea con-
spicit : ore profundo

Sæpè nivis lacrymæ more
cadentis eunt.

Flent etiam natî, Fridericus
& abnegat ipse

Oscula : conspectum de-
stituitque meum.

Quin ancilla etiam me dete-
statur , & usque

Despuit : in facie est tanta
ruina meâ.

Ipse sed , ut stultæ lacrymas
derideo turbæ,

Est aliquid lætum flenti-
bus esse suis.

Con-

Constitui hoc igitur præle-
gâ Æneide tueto

Tempore, dein reliquâ lu-
ce manere domi.

Tu si fortè queas binis mihi
adesse Daleris:

Auxilium quæso fer mihi
ritè tuum.

Nam mea non ullo est num-
mové obulové crumena

Instructa: & cunctis rebus
egena domus.

Accipies iterum justo cum
fœnore, cumque

Gratibus, in paucos Ca-
spar amande dies.

Τ. ἀβάρηⓄ ἢ ἀβασίλειⓄ
ΦρισχλίνⓄ.

L A.

LAGENAM
SIBI MISSAM
vino impletam, remittit eva-
cuatam Nobilissimo Samue-
li à Rischach, Illustrissimo
Principi, ac Dn. Dn. Fri-
derico, &c. olim à di-
sciplinâ & præ-
ceptis.

*I, claramq; domum, dominumq;
re vise benignum,
Exhilarans mœstum plena
lagenacaput.
Ebria venisti, nunc ad tua limi-
natendes
Sobria : potorem sic imitare
tuum.*

Cum

*Cum Ducis angustas iterum suc-
cesseris ades,*

*Poplite submisso talia verba
refer:*

*Reischachere decus praestans, &
nobilis aule*

*Rector, in exiguos aura beni-
gna viros,*

*Te Frischlinus amat; & verbo
supplice poscit,*

*Ut veniam hesternae des in
amore precii:*

*Quod tibi depositio carmen prope
turpe pudore*

*Misit, & est ausus poscere vi-
na tua.*

*Da veniam, nullo post unquam
tempore poscet*

*At sens, sed praesens pocula
vestra bibet.*

E 4 Ele-

Elegia

Nicodemi Frischlini,

Ad

ERASMV M
LAYMINGIUM,
Magnum Curiaë Würtem-
bergiaë Magistrum, &c. de
N. Wildnovio, Castri
Uracensis Capi-
taneo.

*Qui morbo egrotat, quan-
tumvis dulcibus escis,
In plumâ possit versicolore,
frui:*

Non

Non tamen huic aliquem, vel
 stragula picta, soporem
 Conciliant, labris esca nec ulla
 sapit.

Sim licet auratis captus laquea-
 ribus ædis,
 Circumeatq; meum purpura
 multa latus:

Non tamen, aut cura patientur
 ducere somnum,
 Aut sapient nostræ fercula
 lauta gule.

O Layminge, decus: quantum vir
 sanus ab egro
 Discrepat; à capto liber; ab
 arce casa?

Me meus, ut verè generoso stem-
 mate natus
 Wildnovius ceu sim, pascit,
 inescat, amat:

E s Sepè

Sapè adit, & tristem vultu sola-
tur amico,

Interdùm lacrimas & mea
dicta levat.

Non rarò culpatur, quoties laxare
dolori

Frena videt, duros sapè dat
ore sonos.

Ut cœlum interdùm videas con-
stare serenum:

Interdùm obductum nubibus
esse polum:

Sic meus hic custos (quo vix stu-
diosior alter

Hos nostri toto cernitur orbe
Ducis.)

Interdùm ridet, quoties hilara-
vit egenum,

Interdùm frontem contrahit,
ore bonus.

Hunc

Hunc mihi custodem voluit Deus
esse, Duci^q

Pro tam clementi pectore gra-
tus ero.

Crede mihi, si quis numeret mihi
munera Cræsi:

Non cupiam, ut quicquam
hic impatienter agam.

Toto hoc quo vixi, tantâ captivus
in arce,

Tempore, constantem vidit,
& esse parem.

Si Princeps babeat similes hoc
tempore multos,

Non illi similem dixeris esse
Ducem.

Ut fuero liber, pro nobilitatis ho-
nore

Wildnovium propter, carmi-
na mille canam.

Qui

*Qui nisi me miserum verbis re-
creasset amicis:
Cœpta mihi Hebrais, sed sine
sine, foret.*

U R A C I, E X
Carcere.

F I N I S.